

Sygn. akt XVI GC 3067/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2016r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. M.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 848,70 zł

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 848,70 (osiemset czterdzieści osiem 70/100) złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 02 października 2015 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 252,60 (dwieście pięćdziesiąt dwa 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. w pozostałej części, wniosek powoda P. M. o zasądzenie kosztów procesu, oddala.

Sygn. akt XVI GC 3067/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 lipca 2015 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powód P. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. (dalej (...) S.A.) kwoty 848,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne mu na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, obejmującej koszt wynajmu auta zastępczego. Powód wskazał, iż całkowite koszty najmu pojazdu zastępczego wyniosły 1697,40 zł brutto, jednakże (...) (ubezpieczyciel poszkodowanego) w ramach likwidacji szkody bezpośredniej wypłacił część odszkodowania w wysokości 848,70 zł, pozostała do zapłaty kwota z tego tytułu 848,70 zł dochodzona jest przedmiotowym pozwem.

W dniu 27 lipca 2015r. referendarz sądowy w tut. Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. XVI GNe5774/15. (nakaz, k. 20).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 15 września 2015 roku (data nadania) pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. Pozwana wniosła o przypozwanie (...) S.A. z siedzibą w W., wskazując, że odpowiedzialność pozwanego wynika z umowy zlecenia z dnia 27 czerwca 2015r. i jest to odpowiedzialność kontraktowa, zaś odpowiedzialność pozwanego jest odpowiedzialnością deliktową. Pozwany podniósł, że zapisy § 2 ust. 3 zawartej między poszkodowanymi a (...) S.A. umów przelewu wierzytelności są nieważne. Wskazał, że nie sposób przyjąć by ewentualnie niższa niż odszkodowanie kwota, wypłacona przez (...) S.A. była odszkodowaniem o którym mowa w art. 3 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 przedmiotowej ustawy zakład ubezpieczeń nie może wykonywać innej czynności niż czynności ubezpieczeniowe. Ponadto pozwany podniósł, że (...) S.A. umowami zlecenia zobowiązała się wobec poszkodowanych do wypłacenia pełnego odszkodowania. Poszkodowani przenieśli zaś na (...) S.A. wierzytelności, które są związane ze zdarzeniem z dnia 20 czerwca 2015r., wobec czego powód nie dysponuje żadną wierzytelnością wobec pozwanego, albowiem poszkodowani nie mogli przelać dwukrotnie tej samej wierzytelności. Ponadto pozwany wskazał, że jeśliby przyjąć, że powód nabył wierzytelność, to powództwo winno być oddalone jako przedczesne, wskazując, że do dnia wniesienia sprzeciwu powód nie złożył pozwanemu zawiadomienia o szkodzie. Niezależnie od powyższego pozwany podniósł, że wypłacona przez (...) S.A. kwota na rzecz powoda w pełni zrekompensowała szkodę powstałą na skutek kolizji z dnia 20 czerwca 2015r. kwestionując przy tym zastosowaną przez powoda stawkę za najem pojazdu (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 26-29).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2015 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzony został pojazd marki T. (...) o nr rej. (...), stanowiący współwłasność M. S. i G. S. (dalej poszkodowani). Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w Towarzystwie (...) (**okoliczności bezsporne**), ponadto dowód rejestracyjny w aktach szkody k. 19 akt szkody, oświadczenie dotyczące okoliczności zdarzenia str. 57-59 akt szkody,).

Poszkodowani posiadali ubezpieczenie OC uszkodzonego pojazdu w (...) S.A. (dalej: (...) S.A.) (okoliczności bezsporne).

Szkoda została zgłoszona (...) S.A. w dniu 20 czerwca 2015r. W związku z wnioskiem o likwidację szkody (...) S.A. pismem z dnia 27 czerwca 2015r. poinformowało poszkodowanych, że w celu skorzystania z usługi niezbędne będzie zawarcie z (...) S.A. umowy zlecenia oraz umowy cesji (**dowód:** druk zgłoszenia szkody str. 19- 24 akt szkody, pismo z dnia 27.06.2015r. str. 63 akt szkody)

W dniu 27 czerwca 2015r. G. S. i M. S. jako klienci zawarli z (...) S.A. umowy zlecenia przedmiotem których było zlecenie przez poszkodowanych likwidacji szkody przez (...) S.A., powstałej na terytorium (...), związanej z uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu Klienta, spowodowanej ruchem innego pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z innym niż (...) S.A. zakładem ubezpieczeń. G. S. i M. S. w zawartych umowach (każdy z osobna) oświadczyli, że w dniu 20 czerwca 2015r. miał miejsce wypadek polegający na zderzeniu się dwóch pojazdów mechanicznych: marki T. nr rej. (...), stanowiący własność klienta oraz marki M. nr rej. (...). Posiadacz pojazdu, którym szkodę wyrządził posiadacz zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z innym niż (...) S.A. zakładem ubezpieczeń. Ponadto oświadczyli, iż w ich ocenie osobą odpowiedzialną za wypadek jest kierowca pojazdu mechanicznego o nr rej. (...). Zgodnie z § 2 klienci zlecieli (...) S.A. przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego w zakresie opisanym w § 3 przez ustalenie odpowiedzialności i wysokości należnego klientowi odszkodowania za szkodę z wypadku określonego w § 1 oraz wypłacenie świadczenia pieniężnego równego temu odszkodowaniu, w takim wymiarze i wysokości, jakie wynikają z umowy OCppm, zawartej przez posiadacza pojazdu, którym szkodę wyrządził. (...) S.A. zobowiązał się zaś do podjęcia czynności likwidacyjnych w związku ze szkodą i przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, w tym ustalenie osoby lub

osób odpowiedzialnych za powstanie szkody, ustalenie rodzaju i rozmiaru szkody, ustalenie wysokości i wypłaty świadczenia pieniężnego równego należnemu odszkodowaniu, jednakże:

- wyłącznie w zakresie szkody w pojeździe, przez którą rozumie się wszelkie szkody związane ze szkodą na osobie, określoną w §1 ust.3 oraz

- wyłącznie w zakresie określonym ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...).

Klienci oświadczyli, że nie zgłosili przedmiotowej szkody, ani też żadnego roszczenia z tą szkodą związanego do zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym szkodę wyrządzono.

Za wykonanie usług określonych umową (...) S.A. nie przysługiwało wynagrodzenie od klienta. Jednakże w związku z zawarciem umowy zlecenia (...) S.A. zobowiązali się do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, jakie przysługują klientom wobec osoby odpowiedzialnej za szkodę określoną w § 1 i 3 oraz w stosunku do zakładu ubezpieczeń, z którym posiadacz pojazdu, którym szkodę wyrządzono zawarł umowę ubezpieczenia OC ppm, pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez (...) S.A. świadczenia pieniężnego równego odszkodowaniu z tytułu tej szkody (**dowód:** umowa zlecenia pomiędzy G. S. a (...) S.A. k. 47-48, umowa zlecenia pomiędzy M. S. a (...) S.A. k. 48v-49v).

Także w dniu 27 czerwca 2015r. G. S. i M. S. (każdy z osobna) jako cedenci zawarli z (...) S.A. jako cesjonariuszem umowę przelewu wierzytelności na podstawie której w związku ze zleceniem (...) S.A. likwidacji szkody przenieśli na (...) S.A. wierzytelność o odszkodowanie z tytułu szkody powstałej w dniu 20 czerwca 2015r. związanej z uszkodzeniem pojazdu marki T. o nr rej. (...) przysługującej wobec zakładu (...) jako ubezpieczyciela sprawcy szkody (§1 umowy). Umowa cesji została zawarta pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez (...) S.A. świadczenie pieniężnego z tytułu szkody. Przelew wierzytelności nastąpić miał z chwilą zapłaty cedentom przez (...) S.A. świadczenia pieniężnego z tytułu tych wierzytelności. Cedenci przelali na (...) S.A. wierzytelności do wysokości zapłaconej przez (...) S.A. kwoty świadczenia pieniężnego z tytułu wierzytelności (§2) (**dowód:** umowa cesji pomiędzy G. S. a (...) S.A. k. 50-50v, umowa cesji pomiędzy M. S. a (...) S.A. k. 51-51v).

Oględziny przednaprawcze uszkodzonego pojazdu zostały przeprowadzone w dniu 27 czerwca 2015r. Także w dniu 27 czerwca 2015r. warsztat wykonał kalkulację naprawy i przesłał ją Towarzystwu (...). Zweryfikowaną kalkulację naprawy warsztat otrzymał w dniu 28 czerwca 2015r. Części zamienne zostały zamówione dnia następnego, zaś ich dostawa miała miejsce w dniu 30 czerwca 2015r. Naprawa pojazdu została zakończona w dniu 9 lipca 2015r. i także w tym dniu nastąpiło wydanie poszkodowanemu pojazdowi (**dowód:** harmonogram k. 13, kalkulacja naprawy str. 93-98 akt szkody).

W dniu 4 lipca 2015 r. P. M. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) P., jako wynajmujący oraz G. S. i M. S. jako najemcy, zawarli umowę najmu, na podstawie której poszkodowani wynajęli pojazd zastępczy marki T. (...) o nr rej. (...), na okres od 4 lipca 2015r. do czasu zakończenia naprawy uszkodzonego pojazdu. Strony przyjęły stawkę netto czynszu za dobę najmu w zależności od czasu trwania najmu. Dla najmu przez okres od 5-7 dni czynsz najmu wynosił 230 zł za dobę. Postanowiono także, iż zapłata za najem może być dokonana także poprzez dokonanie cesji prawa do odszkodowania należnego najemcy od sprawcy szkody i od zakładu ubezpieczeń, który ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdu sprawcy szkody (**dowód:** umowa najmu k. 8-9).

(...) zastępcze zostało wydane G. S. w dniu 4 lipca 2015. o godzinie 11:15 i przez nią zwrócone w dniu 9 lipca 2015r. o godzinie 17:20 (**dowód:** protokół wydania i zwrotu samochodu k. 10). G. S. i M. S. pojazd zastępczy wykorzystywali do dojazdów do pracy oraz do realizacji spraw osobistych (dowód: zeznania świadka M. S. k. 93-94, zeznania świadka G. S. k. 94-95, oświadczenie k. 12).

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego w dniu 9 lipca 2015 r. P. M. wystawił na rzecz G. S. i M. S. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1380,00zł netto, tj. 1697,40 zł brutto, obejmującą czynsz najmu samochodu T. (...) przez okres 6 dni z zastosowaniem stawki dziennej czynszu najmu w wysokości 230 zł netto (dowód: faktura, k. 11).

Również w dniu 9 lipca 2015 r. P. M. oraz G. S. i M. S. zawarli umowę cesji wierzytelności, na podstawie której poszkodowani przelali na cesjonariusza wierzytelność z tytułu prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, przysługującą im w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 20 czerwca 2015 r., za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi Towarzystwo (...). Cedent oświadczył, że nie otrzymał dotychczas od sprawcy szkody ani (...) sprawcy szkody komunikacyjnej odszkodowania związanego z wynajmem pojazdu zastępczego (**dowód:** umowa cesji wierzytelności, k. 14).

Decyzją z dnia 13 lipca 2015r. (...) S.A. przyznało M. S. odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe marki T. o nr rej. (...) w wysokości 4359,29 zł w tym kwotę 3510,59 zł z tytułu kosztów naprawy i kwotę 848,70 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dokumentów, złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Aczkolwiek dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, zwracając jednak uwagę, że dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia treści w nich zawartej.

Sąd dopuścił również dowód z zeznań świadków G. S. i M. S.. Świadczyli potwierdzili konieczność korzystania z pojazdu zastępczego, wskazując iż był on im niezbędny do dojazdów do pracy i załatwianiu spraw osobistych. Zeznania świadków były spójne i logiczne, a sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd pominął dowody z cenników dołączonych do pozwu i sprzeciwu od nakazu zapłaty, albowiem na ich podstawie nie można stwierdzić, iż obrazowały stawki czynszu najmu obowiązujące na rynku lokalnym dla poszkodowanego.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Większość okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych pomiędzy stronami. Sporna była natomiast ocena prawna tak ustalonego stanu faktycznego. W szczególności pozwana nie kwestionowała odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową. Podnosiła jednakże, że (...) S.A. podpisując z poszkodowanymi umowy zlecenia oraz przelewu wierzytelności zobowiązał się do wypłaty odszkodowania, a więc kwoty wyrównującej szkodę. Podniósł także, że zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 w zw. z art. 3 ust 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej zakład ubezpieczeń nie może wykonywać czynności innych niż czynności ubezpieczeniowe stąd § 2 ust. 3 umów przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2015 r. należy uznać za nieważne i nieskuteczne wobec pozwanego.

Sąd nie podziela stanowiska pozwanego. W ocenie Sądu powód posiada legitymację prawną do dochodzenia roszczenia od pozwanego ubezpieczyciela. W odniesieniu do umów zlecenia z dnia 27 czerwca 2015r. zawartych przez (...) S.A. z poszkodowanymi oraz umów przelewu wierzytelności również z dnia 27 czerwca 2015r. których ważność kwestionuje pozwany wskazać należy, iż podstawa prawną do działania (...) S.A. był art. 3 ust. 7 w związku z ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (j.t. Dz. U. z 2015 roku, poz. 1206 z późn. zm.), z którego wynika, że czynności podejmowane przez zakład ubezpieczeniowy takie między innymi jak ocena ryzyka w ubezpieczeniach osobowych i ubezpieczeniach majątkowych oraz w umowach gwarancji ubezpieczeniowych oraz wypłacanie odszkodowań i innych świadczeń należnych z tytułu umów, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 1a ustawy uważa się za czynności ubezpieczeniowe także wtedy, gdy ich wykonywania podejmuje się zakład ubezpieczeń na wniosek innego zakładu ubezpieczeń, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych lub uprawnionego z tytułu umów, o których mowa w ust. 3 pkt 1, także gdy umowy te zawarte są z innym zakładem ubezpieczeń. (...) S.A. na podstawie art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej mógł na wniosek M. i G. S. uprawnionych z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych pomiędzy sprawcą kolizji drogową a

(...), wypłacić im odszkodowanie za szkodę doznaną w wyniku kolizji drogowej z dnia 20 czerwca 2015r. Przepis art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej stanowi bowiem, że czynności, o których mowa w ust. 4 pkt 2 i 5, a więc wypłacanie odszkodowań i innych świadczeń należnych z tytułu umów, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 1a, czyli umów ubezpieczenia, umów gwarancji ubezpieczeniowych i umów reasekuracji, a także prowadzenie postępowań regresowych oraz postępowań windykacyjnych związanych z wykonywaniem umów ubezpieczenia i umów gwarancji ubezpieczeniowych, umów reasekuracji w zakresie cedowania ryzyka z umów ubezpieczenia i umów gwarancji ubezpieczeniowych, oraz czynności o których mowa w ust. 5 pkt 1 i 2, a więc ustalanie przyczyn i okoliczności zdarzeń losowych, ustalanie wysokości szkód oraz rozmiaru odszkodowań i innych świadczeń należnych uprawnionym z umów ubezpieczenia lub umów gwarancji ubezpieczeniowych, uważa się za czynności ubezpieczeniowe także wtedy, gdy ich wykonywania podejmuje się zakład ubezpieczeń na wniosek innego zakładu ubezpieczeń, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych lub uprawnionego z tytułu umów, o których mowa w ust. 3 pkt 1, a więc umów ubezpieczenia i umów gwarancji ubezpieczeniowych, także gdy umowy te zawarte są z innym zakładem ubezpieczeń.

Pozwany działając na podstawie art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej zawarł z poszkodowanymi M. i G. S. umowy zlecenia, w których podjął się wykonania czynności ubezpieczeniowych w związku z uszkodzeniem w dniu 20 czerwca 2015r. samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) na skutek ruchu pojazdu mechanicznego pojazdu marki M. o nr rej. (...) którego posiadacz zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z (...). W § 2 umowy zlecenia strony określiły, że wykonanie przez pozwanego czynności ubezpieczeniowych polega na ustaleniu przyczyn i okoliczności powstania szkody, ustaleniu osoby lub osób odpowiedzialnych za powstanie szkody, ustaleniu rozmiaru i wielkości szkody, ustaleniu wysokości i wypłacie świadczenia pieniężnego równego należnemu odszkodowaniu, w takim rozmiarze i wysokości, jaki wynika z powszechnie obowiązujących przepisów prawa oraz z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zawartej przez posiadacza pojazdu lub na rzecz posiadacza pojazdu, którym wyrządzono szkodę. W związku ze zleceniem (...) S.A. przez M. i G. S. likwidacji szkody powstałej w dniu 20 czerwca 2015 roku w pojeździe marki T. (...) o nr rej. (...) M. i G. S. przenieśli na (...) S.A. wierzytelności o odszkodowanie przysługujące im z tytułu zdarzenia z dnia 20 czerwca 2015 roku wobec sprawcy szkody i wobec zakładu ubezpieczeń związanego ze sprawcą szkody umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, pod warunkiem zapłaty przez (...) S.A. świadczenia pieniężnego z tytułu tej szkody. Strony oświadczyły, że przelew wierzytelności nastąpi z chwilą zapłaty przez (...) S.A. świadczenia pieniężnego z tytułu tych wierzytelności. Wskazały też, że M. i G. S. przelewają na (...) S.A. wierzytelności do wysokości zapłaconej przez (...) S.A. kwoty świadczenia pieniężnego z tytułu tych wierzytelności. Przewidziany w umowie przelewu wierzytelności warunek zawieszający przeniesienia przez M. i G. S. na (...) S.A. wierzytelności o odszkodowanie przysługującego im z tytułu zdarzenia z dnia 20 czerwca 2015 roku wobec sprawcy szkody i wobec zakładu ubezpieczeń związanego ze sprawcą szkody umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w postaci zapłaty przez (...) S.A. świadczenia pieniężnego z tytułu szkody w pojeździe T. (...) o nr rej. (...), oznacza jedynie, że (...) S.A. nabył prawo dochodzenia od sprawcy szkody i od zakładu ubezpieczeń związanego ze sprawcą szkody umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zwrotu wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania dopiero z chwilą zapłaty odszkodowania M. i G. S., do wysokości tego odszkodowania i w zakresie uwzględnionych przez (...) S.A. roszczeń M. i G. S..

W ocenie Sądu umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2015 r. zawarte pomiędzy (...) S.A. a M. S. oraz pomiędzy (...) S.A. a G. S. były ważne i skuteczne. Sąd nie znalazł podstaw, aby je kwestionować. Na podstawie bowiem art. 509 k.c. może być cedowana nie tylko wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać, ale również tzw. wierzytelności przyszłe, a zatem wierzytelności, które w chwili ich przeniesienia nie istnieją, a które mają powstać w przyszłości. Jednocześnie wierzyciel może rozporządzać bądź całą wierzytelnością, bądź jedynie jej częścią. Cechą podzielności wierzytelności jest konsekwencją podzielności świadczenia i wynika ona z właściwości przedmiotu świadczenia. W przedmiotowej zaś sprawie M. i G. S. przelali na (...) S.A. wierzytelności do wysokości zapłaconej przez (...) S.A. kwoty świadczenia pieniężnego z tytułu wierzytelności o odszkodowanie z tytułu szkody powstałej w dniu 20 czerwca 2015r. związanej z uszkodzeniem pojazdu marki T. o nr rej. (...) przysługującej wobec zakładu (...) jako

ubezpieczyciela sprawcy szkody. Przy czym pamiętać należy, że przelew skuteczny był dopiero po spełnieniu warunku zawieszającego tj. dopiero z chwilą zapłaty przez (...) S.A. odszkodowania M. i G. S., do wysokości tego odszkodowania i w zakresie uwzględnionych przez (...) S.A. roszczeń M. i G. S..

Jak wykazało postępowanie dowodowe (...) S.A. decyzją z dnia 13 lipca 2015r. przyznało poszkodowanym odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe marki T. o nr rej. (...) w wysokości 4359,29 zł w tym kwotę 3510,59 zł z tytułu kosztów naprawy i kwotę 848,70 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Bezsporne w okolicznościach niniejszej sprawy pozostawało, że odszkodowanie to zostało wypłacone. W konsekwencji zgodnie z umowami cesji wierzytelności z dnia 27 czerwca 2015r. (...) S.A. nabyło wierzytelność w stosunku do (...) do tej wysokości i w zakresie uwzględnionych roszczeń. W pozostałym zaś zakresie (o ile wypłacona kwota nie stanowiła całości kompensacji szkody) roszczenie o wypłatę odszkodowania z tytułu powstałej szkody przysługiwało poszkodowanym, w tym zakresie też mogli oni swobodnie rozporządzać wierzytelnością. Wobec powyższego niezasadny był też zarzut pozwanego, jakoby poszkodowanym nie przysługiwała dalej wierzytelność (w niezaspokojonym zakresie) wobec ubezpieczyciela sprawcy szkody. **Podkreślić również należy, iż mimo zawarcia przez poszkodowanych umów zlecenia z (...) S.A., w dalszym ciągu zobowiązany do naprawienia szkody wobec poszkodowanego pozostaje sprawca kolizji oraz jego ubezpieczyciel OC.** Umowa bowiem zlecenia nie ma żadnego wpływu na ustalenie odpowiedzialności za wypadek drogowy. Przy czym odpowiedzialność ubezpieczyciela sprawcy szkody jest odpowiedzialnością za delikt, zaś odpowiedzialność (...) S.A. wobec zawarcia umów zlecenia była odpowiedzialnością kontraktową.

Podsumowując poszkodowanym przysługiwała w dalszym ciągu wierzytelność wobec ubezpieczyciela sprawcy szkody do wysokości i w zakresie nieuwzględnionych przez (...) S.A. roszczeń. Wierzytelnością tą mogli też dalej rozporządzać, co też uczynili, zawierając w dniu 9 lipca 2015 r. z powodem umowę cesji wierzytelności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego powstałych w związku z kolizją z dnia 20 czerwca 2015r. W ocenie Sądu umowa ta była umową ważną, albowiem zawarta została przez uprawnione do tego osoby, co zostało nie tylko wykazane, ale i pozostawało poza sporem stron. Zbywana wierzytelność została nie tylko sprecyzowana w tej umowie, ale była również oznaczalna na podstawie analizy stosunku obligacyjnego, z którego wynikała - w umowie bowiem wskazano stosunek prawny będący podstawą zbywanej wierzytelności, jego zakres i przedmiot oraz osobę dłużnika.

Również umowę najmu pojazdu zastępczego z dnia 4 lipca 2015 r., stanowiącą podstawę dla powstania wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, należało uznać za ważną i skuteczną. Dołączone do pozwu dokumenty bezsprzecznie wykazują, iż również ta umowa została zawarta przez uprawnione do tego podmioty, a nadto określała elementy przedmiotowo istotne w świetle art. 659 § 1 k.c., a więc przedmiot najmu i czynsz najmu. Wreszcie, przedmiotowa umowa została wykonana przez wynajmującego, albowiem samochód został wydany poszkodowanym do używania i następnie – po wykorzystaniu – przez nich zwrócony, natomiast świadczenie najemcy zostało spełnione nie poprzez zapłatę czynszu najmu, lecz poprzez dokonanie cesji przysługującej mu wobec ubezpieczyciela wierzytelności na wynajmującego.

Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Regułą jest zatem zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Naprawienie szkody, według wyboru poszkodowanego, polega bądź na przywróceniu stanu poprzedniego, bądź na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (art. 363 § 1 k.c.).

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Korzystanie z samochodu jest obecnie standardem cywilizacyjnym, a zatem jeżeli osoba pojazd posiadająca utraci możliwość korzystania z niego z uwagi na jego uszkodzenie, ponosi tym samym szkodę. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego uznawana jest przy tym za normalne następstwo wypadku komunikacyjnego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., a zatem jeżeli poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu

zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Poszkodowanemu przysługuje wówczas od ubezpieczyciela zwrot wydatków koniecznych, a więc niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 08.09.2004 r., sygn. akt IV CK 672/03, Lex 146324 oraz uzasadnienie uchwały SN z dnia 17.11.2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Ponadto konieczność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanych dla realizacji swoich codziennych spraw osobistych wynika z przedstawionego przez powoda oświadczenia najemcy oraz została potwierdzona zeznaniami świadków M. S. i G. S..

W konsekwencji więc poszkodowanym, a w rezultacie zawarcia umowy cesji powodowi, co do zasady należał się od pozwanego zwrot kosztów związanych z wynajęciem samochodu zastępczego.

Dalej należy wskazać, że szkodę stanowią koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody. W okolicznościach niniejszej sprawy na szkodę wpływ miała stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego oraz długość najmu.

Pozwany w przedmiotowej sprawie nie kwestionował okresu najmu pojazdu zastępczego, który w realiach niniejszej sprawy wyniósł 6 dni. Pozwany kwestionował zaś zastosowane przez powoda stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego. Co za tym idzie, to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez niego twierdzeń, że stawka czynszu najmu uzgodniona przez strony umowy odbiegała w sposób istotny od stawek rynkowych (art. 6 k.c.). W tym przedmiocie należy podnieść, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje koszty niezbędne i ekonomicznie uzasadnione, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., sygn. OSNC 2004/4/51). Kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone co do zasady według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego zakład naprawczy czy wynajmujący pojazdy zastępcze, pod warunkiem jednak, iż koszty te odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku, a ponadto można je zaliczyć do kategorii kosztów niezbędnych. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania cen najniższych czy średnich, lecz ważne jest co najwyżej, by wybrana przez niego stawka nie odbiegała zasadniczo od cen rynkowych. Zarzut stosowania stawek rażąco wygórowanych mógłby być przez pozwanego co najwyżej skutecznie podniesiony, gdyby poszkodowany umyślnie albo przez rażące niedbalstwo wynajął samochód zastępczy po stawce znacznie odbiegającej od obowiązujących na rynku / por. art. 16 w zw. z art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych(...)/, czy też działanie poszkodowanego miało na celu pokrzywdzenie ubezpieczyciela sprawcy szkody, czyli iż umówiono się na stawkę wyższą od tej, którą normalnie stosuje się przy wynajmie takiego pojazdu, aby zawyżyć wysokość odszkodowania z tego tytułu. Okoliczności tych pozwany jednak w żaden sposób nie wykazał, ani też nie zaoferował żadnego dowodu celem ich udowodnienia.

W konsekwencji więc stawkę ustaloną w umowie najmu należało uznać za stawką ekonomicznie uzasadnioną w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy i przy zastosowaniu tej stawki ustalać wysokość odszkodowania.

Mając więc na uwadze powyższe, odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego przysługiwało poszkodowanym przy uwzględnieniu 6-dniowego okresu najmu, jako pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które pozwany ponosił odpowiedzialność jako ubezpieczyciel jego sprawcy. Odszkodowanie to należało ustalić przy uwzględnieniu umówionej przez strony umowy stawki czynszu najmu w wysokości 230 zł netto, co daje sumę odszkodowania wynoszącą 1380 zł netto tj. 1697,40 zł brutto. Tym samym, skoro (...) S.A. wypłaciło poszkodowanym odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w części tj. w wysokości 848,70 zł i w tym zakresie wobec umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2015r. wierzytelność ta przeszła z chwilą wypłaty świadczenia pieniężnego na (...) S.A., w pozostałym zakresie tj. co do kwoty 848,70 zł poszkodowani dokonali skutecznego przelewu wierzytelności na rzecz powoda na podstawie umowy cesji z dnia 9 lipca 2015r. i powództwo w tym zakresie podlegało uwzględnieniu.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z powołanym art. 14 ust. 1 ww. ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia (...) zawiadomienia

o szkodzie. Wobec, tego iż powód nie wykazał aby wezwał do zapłaty odszkodowania, rolę wezwania do spełnienia świadczenia należało przypisać doręczonemu pozwanemu spółce odpisowi pozwu w którym zostało dokładnie określone żądanie. Doręczenie to zaś nastąpiło w dniu 1 września 2015 r. Odsetki zatem należało zasądzić od po upływie 30 dniowego terminu do spełnienia świadczenie tj. od dnia 2 października 2015r. do dnia zapłaty. Roszczenie odsetkowe dalej idące podlegało oddaleniu.

Tym samym skoro termin spełnienia świadczenia upłynął w toku postępowania, a jednocześnie przed zamknięciem rozprawy, zarzut przedwczesności powództwa był chybiony.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I i II sentencji wyroku na podstawie art. 509 k.c. i art. 34 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 2 k.c. i w zw. z art. 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec tego, że powód nieznaczenie uległ pozwanemu - jedynie w zakresie odsetek ustawowych, o zasądzeniu kosztach orzeczono od pozwanego na rzecz powoda. Koszty poniesione przez powoda to opłata sądowa w wysokości 43 zł, opłata pocztowa za przesyłki listowe kierowane do pełnomocnika pozwanego oraz Sądu w wysokości 12,60 zł (3x4,20 zł) oraz 180 zł kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (łącznie 252,60 zł). Wniosek z pozwu o zasądzenie kwoty 360 zł – tytułem minimalnych kosztów zastępstwa procesowego nie zasługuje na uwzględnienie. Przepisy dotyczącego podwyższonych stawek obsługi prawnej obowiązują od 01 stycznia 2016 roku. Powództwo wytoczono zaś 21 lipca 2015 roku. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (czyli 01 stycznia 2016 roku) stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Stąd, zgodnie z par. 6 pkt. 2 Rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.), stawka wynosi 180 zł. Brak również podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa w wyższej kwocie – 500 zł, zgodnie z wnioskiem im i spisem kosztów z dnia 26 września 2016 roku (k. 88). Zgodnie z § 2 ust. 1 cytowanego Rozporządzenia zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie, strona powodowa w niewielkim zakresie (mając na uwadze zarzuty pozwanego) przybliżyła Sąd do wydania orzeczenia w sprawie. Nie wykazała zwiększonego nakładu pracy w toku postępowania. Stąd brak uzasadnienia do zasądzenia na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w wyższej, niż minimalna wysokości.

Powyższe znajduje odzwierciedlenie w punkcie III i IV wyroku.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.